

LBRIS

We know
books

SERGIU SOMEȘAN

*O stea pe nume
Bianca*

 <https://www.facebook.com/sergiu.somesan.3/>

 <https://www.instagram.com/regius1000/>

 somesan_sergiu@yahoo.vom

smart
PUBLISHING

Cuprins

O stea pe nume Bianca	5
Răzbunare, dulce răzbunare	7
Radiestezie – o dragoste târzie	17
Numele meu e Lorelai. Legenda spune că am ucis	29
Legat de pat cu funii negre de mătase	35
Crăiasa zăpezii	43
Cleptomanul meu iubit.....	53
Cea mai frumoasă noapte de dragoste.....	65
Există un Dumnezeu al pisicilor.....	81
Conversație la cafenea.....	87
Veriga lipsă sunt eu	115
Fata cu buricul strâmb.....	133
Un fel de postfață.....	143

fizicii sunt înlocuite cu legile magiei și atunci o nouă stea se naște în adâncurile neștiute ale spațiului.

Abia palpând, micuța stea devine, pe ceas ce trece, tot mai strălucitoare, și atunci stele trec la partea a doua a miracolului. Steaua abia născută trebuie asociată cu o ființă pământeană care să-i poarte desăvârșirea mai departe.

Privind cu îngăduință spre lumina în creștere a noii stele, Steaua Polară spune către celelate stele:

— Fie ca această stea să urmeze destinul unei alte stele pământene în creștere! Să fie această stea, steaua care o va călăuzi prin lume pe Bianca Scriminț Miu.

Răzbunare, dulce răzbunare

Atunci când, după o relație de aproape doi ani, prietenul tău te părăsește, e clar că te simți ca o frunză în vântul rece al toamnei. Cu atât mai mult dacă, la plecare, în loc să găsească câteva cuvinte de regret sau de rămas bun, îți aruncă sec din ușă: „Te las fiindcă nu mai rezist la hachițele tale! Ești o nebună și o narcisistă închipuită și ai să vezi că după ce te las eu nu o să mai găsești pe nimeni să se uite la tine“.

Am plâns câteva luni în fiecare seară când ajungeam acasă și uneori mă întrebam dacă nu cumva avea dreptate, fiindcă după despărțirea de el cu adevărat nu se mai uita nimeni la mine. Dacă atunci când ne plimbam împreună, toți băieții care treceau pe lângă noi se uitau admirativ la mine, încât uneori îl făceam gelos, chiar dacă eu nu aveam nicio vină, fiindcă întotdeauna mă îmbrăcam extrem de decent. Dar după ce mă părăsise, chiar că nu se mai uita nimeni la mine. Treceau toți băieții pe lângă mine de parcă aș fi fost o fată invizibilă.

Mă priveam în oglinzile din magazine sau în vitrinele pe lângă care treceam și nu vedeam decât aceeași fată tânără, cu o față drăguță, suplă, genul sportiv, cu părul șaten fluturând în vânt și îmbrăcată decent, dar totuși la modă. Ochii îi aveam cam plânși, dar cum de cele mai

multe ori îi ascundeam sub o pereche de ochelari de soare de care eram tare mândră, asta nu ar fi trebuit să fie o problemă, fiindcă nu mi se vedeau. Și totuși, băieții care altădată mă sorbeau din priviri acum nici nu mă băgau în seamă, de parcă aș fi dispărut dintr-odată din lumea asta.

În astfel de clipe, mă gândeam dacă nu cumva fostul meu prieten avusese totuși dreptate și frumusețea asta de care eram atât de mândră nu cumva exista numai în închipuirea mea. Și, în ciuda faptului că aveam o imaginație bogată, nu vedeam nicio cale cum să verific asta. Să verific nu aveam cum, dar măcar să mă răzbun tot trebuia să găsesc o cale. Ideea mi-a venit în una din serile lungi în care stăteam închisă între cei patru pereți ai garsonierei mele și priveam în neștire la canalele cu muzică și la filme. Spre rușinea mea, nu mai știu de la care film anume mi-a venit ideea, dar, în cele din urmă, în mintea mea s-a conturat un plan până în cele mai mici amănunte.

A doua zi dimineață, când am plecat la facultate, înainte de a ieși m-am aranjat cât am putut de bine, m-am privit mulțumită de rezultat în oglindă, apoi m-am îndreptat spre scara alăturată a blocului. O mulțime de gânduri îmi frământau mintea, dar azi nu aveam vreme de ele, pentru că azi era ziua răzbunării. A Răzbunării cu R mare și numai la gândul ăsta am simțit că îmi revine zâmbetul pe față și pofta de viață. Păi, îmi spuneam eu, dacă dragoste nu e, e bună și puțină răzbunare.

M-am postat lângă ușa de la intrarea în bloc și, după numai zece minute, l-am văzut ieșind pe Paul, un băiat care simțeam eu că de multă vreme avea o pasiune secretă pentru mine, numai că era prea timid ca să îmi spună asta. Sub ochelarii pe care îi purta în permanență, se

ascundeau o pereche de ochi albaștri, dar ocupată cum eram cu altele, nu am avut timp nici de el și nici de ochii lui. Dar acum aveam nevoie de el, așa că l-am abordat imediat cum s-a apropiat de mine.

— Salut Paul, i-am spus eu direct și el s-a oprit poticnit lângă mine, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că îl salut.

— Bună dimineața Bianca, a răspuns el și eu l-am privit drept în ochii lui albaștri și frumoși.

— Am înțeles că ai o mașină! am spus eu direct.

— Am, a răspuns el, numai că nu este chiar așa de...

Fostul meu prieten avea un Porsche de care era tare mândru și de câte ori mă conducea până în fața blocului, parcă simțeam privirile invidioase ale celor care erau de față sau doar ne priveau de la geamuri. Probabil că văzuse și Paul din ce mașină coboram când mă conducea fostul meu prieten și la asta voia să facă referire, dar l-am întrerupt:

— Nu mă interesează ce mașină ai, pentru că vreau doar să o folosesc să mă răzbun și tu trebuie să mă ajuți cu ea în seara asta, pe la șase.

A făcut ochii mari și a răspuns:

— Păi tocmai asta este că nu prea ține la drum lung și nici nu se poate compara la demaraj cu un Porsche.

Am bufnit în râs și l-am întrebat:

— Tu ce naiba crezi că vreau să te pun să faci? Să urmărești în trafic un Porsche și eventual să-l acroșezi și să-l bagi în vreun șanț?

După privirea lui încurcată, mi-am dat seama că exact asta credea, așa că l-am liniștit:

— Nici vorbă de așa ceva, Paul. Trebuie doar să stăm într-o parcare lângă clădirea unde lucrează Mario, fostul

meu prieten și nu vreau nimic altceva decât să ne vadă împreună în mașina ta.

— A, a oftat el liniștit, atunci se rezolvă și poți să te bazezi și pe mine și pe mașina mea.

De fapt, mai era ceva, dar nu voiam să-l sperii, așa că am hotărât să ne întâlnim la cinci și jumătate în fața blocului.

M-am îmbrăcat cât mai sexy am putut, cu o rochiță vaporoză care îmi lăsa umerii liberi și pe care, când a văzut-o Paul, a înghițit în sec și abia, abia a mai putut să mai pornească mașina. Cu chiu cu vai, în cele din urmă, mai cu ochii când la drum, când la umerii mei, a ajuns în cele din urmă lângă parcare de lângă clădirea de birouri unde lucra mario. I-am văzut Porsche-ul în parcare și, după ce l-am pus pe Paul să schimbe de vreo două ori locul, am ales un loc în care sigur aveam să fim văzuți de oricine ieșea din parcare.

Acum venea partea cea mai grea, fiindcă Paul mi se părea atât de timid, încât probabil că îmi va veni greu să îl convingă să facă ceea ce voiam așa că l-am luat pe ocolite:

— Știi, Paul, ce ar trebui să facem?

— Nu, a răspuns el și s-a încruntat de parcă s-ar fi așteptat să-i spun cine știe ce prostie.

Mi-am dat jos ochelarii de soare, i-am luat capul în mâini, l-am întors spre mine și, cu grijă, i-am scos și ochelarii lui de vedere, apoi am privit de aproape în ochii lui albaștri care clipeau des.

Am așezat ochelarii cu grijă pe bordul mașinii și am spus:

— Pentru ca răzbunarea mea să fie completă, nu ajunge ca Mario să mă vadă cu cineva într-o mașină, ci

trebuie să mă vadă cum mă sărut și mă îmbrățișez cu cineva? Ai priceput?

A înghițit în sec, a roșit, apoi a dat aprobator din cap, fără să poate spune nimic.

Am clătinat din cap nehotărâtă și am adăugat:

— Pentru că se apropie ora când Mario ar trebui să iasă, ar trebui să repetăm de câteva ori mișcarea, pentru că fostul meu prieten este un ticălos, dar este isteț de felul lui și s-ar prinde imediat dacă ar vedea că este ceva artificial în mișcările noastre și că, de fapt, nu este nimic între noi, ci doar jucăm teatru. Ai înțeles?

A dat numai din cap tot fără să spună nimic.

Am oftat exasperată și am spus:

— Păi dacă ai înțeles, ce mai aștepti? Sărută-mă și strânge-mă în brațe.

Mda, ce să spun, cred că și la grădiniță am avut parte de sărutări mai pasionale decât a lui, așa că l-am atenționat:

— Nu așa, Paul! Pune și tu ceva pasiune, strânge-mă în brațe și pune-ți o mână pe umerii mei.

De data asta, a fost ceva mai bine, dar în mod sigur mai trebuia exersat și asta numai pentru că Paul mă lăsa numai pe mine să am toată inițiativa. L-am sărutat pasional și, după câteva minute, l-am simțit răspunzând sărutărilor mele, ba, la un moment dat, a încercat să-și strecoare limba în gura mea. În primul moment l-am oprit, apoi mi-am dat seama că de peste șase luni nu mă mai sărutase nimeni, așa că am uitat de toate și m-am lăsat și eu cuprins de vraja buzelor lui moi. În cele din urmă, când am revenit la realitate, am văzut că mașina lui Mario nu mai era în parcare și m-am încruntat.

— La naiba cu sărutările tale pasionale, Paul. Din cauza lor nu am fost atentă când a ieșit Mario. Crezi că ne-o fi văzut?

— Nu putem fi siguri, a spus el cu o vagă speranță în glas.

— Of, am oftat eu exasperată. Acum ce naiba ne rămâne de făcut?

Și-a mușcat buzele și mi-a răspuns, făcându-mă să mă lămuresc în privința speranței pe care o simțisem ceva mai devreme în vocea lui:

— Poate ar trebui să venim și mâine, numai că de data asta ar trebui să încercăm să fim ceva mai atenți la mașinile din parcare.

L-am privit atent și i-am spus:

— Venim, Paule, sigur că venim, numai că aș vrea ca treaba asta să nu ți se urce prea tare la cap.

S-a încruntat și m-a privit fără să priceapă:

— Cum adică? a întrebat el în cele din urmă.

— Păi la ultimele sărutări mi s-a părut că ai pus cam multă pasiune.

A făcut o figură nedumerită:

— Păi nu tu m-ai rugat să fac așa?

Mda, aici cam avea și el dreptate... La despărțire, după ce am coborât din mașină, a spus timid:

— Știi, mă gândesc că dacă Mario are vreun prieten în blocul nostru, ar fi bine ca în cazul în care ne vede să ne sărutăm așa, de despărțire, ca să-i poate spune la o adică că totul este real.

L-am privit bănuitoare, dar pe figura lui inocentă nu am putut citi nimic, așa că i-am spus, amenințându-l ușor cu degetul: